

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 162/2019-46

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. júna 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, IČO 35 943 882, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Michal Mandzák, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 Tos 146/2018 z 20. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mandzák

a spol., s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, IČO 35 943 882, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Michal Mandzák, doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 29. marca 2019, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Tos 146/2018 z 20. novembra 2018 (ďalej len „namietané uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 T 29/2016 z 25. júna 2017 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 To 97/2016 zo 6. apríla 2017 uznaný vinným zo spáchania trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol uložený peňažný trest v sume 2 500 €, ako aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu po dobu troch rokov a šiestich mesiacov (ďalej len „trest zákazu činnosti“). Uznesením okresného súdu sp. zn. 0 T 29/2016 z 29. novembra 2017 bola sťažovateľovi do uloženého trestu zákazu činnosti započítaná doba od 13. júna 2016 do 6. júla 2017, po ktorú mal ešte pred právoplatnosťou odsudzujúceho rozsudku zadržaný vodičský preukaz v zmysle § 70 ods. 5 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“) opatrením Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trnava, Okresného dopravného inšpektorátu Trnava z 13. júna 2016 č. potvrdenia AA 461 430. Sťažovateľ podal 19. júna 2018 okresnému súdu žiadosť o podmienené upustenie od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti. Okresný súd rozhodol o tejto žiadosti uznesením sp. zn. 16 Nt 39/2018 z 19. septembra 2018 tak, že ju podľa § 69 ods. 1 Trestného zákona zamietol, konštatujúc, že sťažovateľ v čase výkonu trestu spôsobom svojho života nepreukázal, že by ďalší výkon tohto trestu nebol potrebný, a to s poukazom na skutočnosť, že sa 15. februára 2017 dopustil priestupku proti bezpečnosti cestnej premávky, keď ako spolujazdec nepoužil bezpečnostný pás, za čo mu bola uložená bloková pokuta desať eur, a tiež s poukazom na skutočnosť, že si nesplnil svoju zákonnú povinnosť, keď neodovzdal v zákonom stanovenej lehote zadržaný vodičský

preukaz. O sťažnosti sťažovateľa, ktorú proti tomuto prvostupňovému rozhodnutiu podal, rozhodol krajský súd namietaným uznesením, ktorým sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol.

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ oboznamuje ústavný súd s obsahom námietok, ktoré formuloval v sťažnosti podanej proti prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu, ktorým tento nevyhovel jeho žiadosti o podmiennečné upustenie od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti. Sťažovateľ uvádza, že v podanej sťažnosti namietal, že *«popiera, že by blokovú pokutu v zmysle § 84 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon o priestupkoch“) zaplatil ochotne, nakoľko si nebol vedomý pochybenia. Navyše, uloženie blokovej pokuty vo výške 10,- EUR za porušenie povinnosti spolujazdca zapnúť si bezpečnostný pás, nie je dostatočným argumentom na zamietnutie žiadosti odsúdeného o podmiennečné upustenie od zvyšku výkonu trestu zákazu činnosti (ani v súvislosti s neodovzdaním vodičského preukazu v zákonom stanovenej lehote, vid'. bod 2/ nižšie). Spoločenská nebezpečnosť takéhoto konania je minimálna až nulová.*

V prípade, ak teda sťažovateľ tvrdí, že zákon neporušil, nemožno ustáliť, že by prejavil ochotu zaplatiť blokovú pokutu tak, ako to predpokladá vyššie uvedené ustanovenie zákona o priestupkoch.

Vzhľadom na skutočnosť, že podľa ustanovenia § 84 ods. 3 zákona o priestupkoch proti blokovému konaniu sa nemožno odvolať, nemožno ho obnoviť a ani preskúmať mimo odvolacieho konania, skutočnosť, že sťažovateľ blokovú pokutu zaplatil automaticky neznamená, že ju zaplatil ochotne a že s jej uložením súhlasí.» Podľa sťažovateľa sa krajský súd v namietanom uznesení s jeho námietkou dostatočne nevysporiadal. Pokračuje v prezentácii argumentácie, ktorú uplatnil v podanej sťažnosti, a uvádza, že *«Súd v napadnutom rozhodnutí vychádza zásadne z toho, že sťažovateľ bol v zmysle § 98 ods. 1 písm. e) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon č. 8/2009 Z. z.“) povinný do 7 dní od zadržania vodičského preukazu tento odovzdať príslušnému orgánu. Sťažovateľ však má za to, že hoci je táto povinnosť ustanovená zákonom a sťažnostný súd v napadnutom uznesení odkazuje na zásadu*

„neznalosť zákona nikoho neospravedlňuje“, o porušení zákonom ustanovenej povinnosti by mal príslušný orgán vyhotoviť v administratívnoprávnom konaní rozhodnutie. Sťažovateľ tvrdí, že súd v konaní o podmiennečnom upustení od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti nie je oprávnený sám konštatovať porušenie zákonom uloženej povinnosti bez ďalších skutočností, a to najmä bez existencie právoplatného rozhodnutia, kde sa porušenie tejto povinnosti deklaruje vo výroku rozhodnutia, eventuálne za ňu ukladá i sankciu. Všeobecné súdy teda podľa názoru sťažovateľa nemôžu prihliadať na túto skutočnosť bez súčasnej existencie takéhoto rozhodnutia.

V zmysle vyššie uvedeného ustanovenia zákona č. 8/2009 Z. z. o zadržaní vodičského preukazu policajt vydá potvrdenie o jeho zadržaní, pričom týmto sa vodičský preukaz považuje za zadržaný. Hoci zákon ustanovuje, že ide o zadržanie vodičského preukazu, zároveň umožňuje, aby takýto preukaz bol zadržaný fiktívne (vydaním potvrdenia o jeho zadržaní). Takto zadržaný preukaz sa v zmysle ustanovenia § 100 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. považuje za neplatný. Uvedené znamená, že hoci sťažovateľ fakticky disponuje vodičským preukazom, tento sa v zásade považuje za neplatný, a preto nie je možné činnosť, na ktorú sa preukaz viaže, vykonávať. Je tomu tak okamžite po jeho zadržaní (či fiktívnom zadržaní) a to či držiteľ vodičského tento i odovzdá na príslušný orgán nemá žiadnu relevanciu ani vo vzťahu k jeho (ne)platnosti, ani vo vzťahu k uloženiu trestu.».

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti dôvodí, že konajúce súdy pri posúdení jeho žiadosti o podmiennečné upustenie od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti postupovali „*prísne formálne*“, pričom nezohľadnili skutočnosti, ktoré vníma ako relevantné a svedčiace v prospech vyhovenia jeho žiadosti. Za takúto považuje jednak skutočnosť, že rešpektuje uložený trest zákazu činnosti, ako aj skutočnosť, že bol až do právoplatnosti dotknutej trestnej veci osobou netrestanou a nie je proti nemu ani v súčasnosti vedené žiadne trestné stíhanie. Sťažovateľ je toho názoru, že konajúce súdy zohľadnili v jeho neprospech „*porušenie právnych povinností s minimálnym až žiadnym stupňom spoločenskej nebezpečnosti*“.

5. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v jeho veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základného práva

na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením krajského súdu, predmetné uznesenie zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

6. Vec sťažovateľa bola v súlade s čl. X bodom 2 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) prerozdelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Molnárovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce bola predbežne prejednaná v druhom senáte ústavného súdu v zložení Jana Laššáková (predsedníčka senátu) a sudcovia Peter Molnár a Ľuboš Sziget.

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

10. Ústavný súd podľa ustanovenia § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v ustanovení § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom

prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v ustanovení § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa ustanovenia § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania: a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

11. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru druhostupňovým rozhodnutím krajského súdu, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť podaná proti nevyhovujúcemu rozhodnutiu o jeho žiadosti o podmieňané upustenie od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je námietka formálnosti namietaného uznesenia krajského súdu, ktorý podľa názoru sťažovateľa pri svojom rozhodovaní nezohľadnil okolnosti, ktoré vníma sťažovateľ ako relevantné a svedčiacie v prospech vyhovenia podanej žiadosti.

12. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

13. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný

súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015).

14. Ústavný súd teda zdôrazňuje, že pri posúdení namietaného uznesenia krajského súdu nebolo jeho úlohou preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo alebo nemalo byť žiadosti sťažovateľa o podmienené upustenie od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti vyhovené. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v uplatnenej sťažnosti) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či má súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľný charakter.

15. Opierajúc sa o východiská prezentované v bodoch 13 a 14 odôvodnenia tohto uznesenia, ústavný súd posudzoval aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

16. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu, ktoré bolo podkladom pre právny záver o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v prvom rade poukázal na obsah odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia, s ktorého závermi sa ako s vecne správnymi stotožnil: „Okresný súd konštatoval, že odsúdený [REDAKOVANÉ] sa v čase výkonu trestu zákazu činnosti, od výkonu zvyšku ktorého žiada podmienené upustiť, dopustil ako spolujazdec dňa 15. februára 2017 priestupku proti bezpečnosti cestnej premávky tým,

že nepoužil bezpečnostné pásy, za čo mu bola uložená bloková pokuta vo výške 10 € a taktiež si odsúdený nesplnil svoju povinnosť odovzdať zadržaný vodičský preukaz orgánu Policajného zboru, pričom túto povinnosť si nesplnil nie len v zákonnej lehote do siedmich dní od zadržania, ale ani doposiaľ, keďže vodičský preukaz vôbec neodovzdal. Vzhľadom k tomu, že odsúdený sa v priebehu výkonu trestu zákazu činnosti dopustil priestupku proti bezpečnosti cestnej premávky, hoci aj ako spolujazdec, avšak jeho povinnosťou bolo osobitne v dobe zákazu činnosti preukázať, že aj ako účastník cestnej premávky bez vodičského oprávnenia bude dodržiavať všetky predpisy o cestnej premávke, čo však nepreukázal aj s prihliadnutím na nesplnenie si ďalšej zákonnej povinnosti ako vodiča, a to odovzdať zadržaný vodičský preukaz, čo doposiaľ nesplnil, hoci zo zákona je tak povinný urobiť do siedmich dní, mal okresný súd za to, že odsúdený v čase výkonu trestu spôsobom svojho života nepreukázal, že by ďalší výkon tohto trestu nebol potrebný. Uložený trest zákazu činnosti má viesť odsúdeného k dodržiavaniu všetkých predpisov o cestnej premávke, nie len tých spojených s vedením motorového vozidla.“

17. Krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia ďalej uviedol: „Krajský súd v Trnave na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku preskúmal správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia a tak zistil, že sťažnosť odsúdeného [REDAKOVANÉ] nie je dôvodná.

Zo spisového materiálu vyplýva, že okresný súd nariadil termín verejného zasadnutia na deň 19. septembra 2018, ktoré vykonal správne v neprítomnosti odsúdeného, na ktorom okresný súd oboznámil čítaním spis Okresného súdu Piešťany sp. zn. 01729/2016, z neho najmä rozsudok Okresného súdu Piešťany sp. zn. 0 T/29/2016 zo dňa 25. júla 2016, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 To/97/2016 zo dňa 06. apríla 2017, uznesenie Okresného súdu Piešťany sp.zn. 0 T/29/2016 zo dňa 29. novembra 2017, právoplatné 14. decembra 2017 a spis Okresného súdu Piešťany sp. zn. 16 Nt/39/2018 a z neho najmä žiadosť odsúdeného o podmienené upustenie od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti, správy a lustrácie na odsúdeného a odpis registra trestov.

Sťažnostný súd uvádza, že okresný súd na verejnom zasadnutí vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, pričom toto dokazovanie premietol do správneho výroku

napadnutého uznesenia. Pokiaľ odsúdený namieta rozsah dokazovania na verejnom zasadnutí, treba uviesť, že jeho obhajca návrhy na doplnenie dokazovania nemal.

Z oboznámených listinných dôkazov vyplynulo, že [REDAKOVANÉ] sa 15. februára 2017 dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. l) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a vodičský preukaz napriek zákonnej povinnosti neodovzdal.

Z vykonaného dokazovania je tak zrejmé, že odsúdený v čase výkonu trestu spôsobom svojho života nepreukázal, že by ďalší výkon tohto trestu nebol potrebný a preto okresný súd správne rozhodol, keď žiadosť odsúdeného [REDAKOVANÉ] o podmienené upustenie od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti zamietol.

K námietkam odsúdeného sťažnostný súd uvádza, že povinnosť odovzdať vodičský preukaz do siedmich dní odo dňa jeho zadržania mu vyplývala priamo zo zákona, konkrétne z ust. § 98 ods. 1 písm. e) zákona NR SR č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, pričom podľa § 15 zákona NR SR č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, o všetkom, čo bolo v zbierke zákonov vyhlásené, sa má za to, že dňom vyhlásenia sa stalo známym každému, koho sa to týka. Táto právna domnienka znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná. Inak povedané, neznalosť zákona nikoho neospravedľňuje (z lat. Ignorantia juris (lexis) non excusat). Z tohto dôvodu neobstojí námietka odsúdeného, že nevedel, že má vodičský preukaz odovzdať. Jeho neznalosť v tomto smere ho neospravedľňuje. Ide o osobu, ktorá netrpí žiadnou fyzickou ani psychickou poruchou a navyše dňa 14. júna 2016 syn odsúdeného splnomocnil osobu práva znalú (advokátsku kanceláriu), aby odsúdeného zastupovala v akejkoľvek trestnej veci. Napriek tomu ani v sťažnostnom konaní nebol odsúdený schopný preukázať, že vodičský preukaz príslušnému orgánu odovzdal. Vzhľadom na takéto správanie sa odsúdeného záver okresného súdu je jednoznačne správny bez ohľadu na to, za akých okolností došlo k spáchaniu namietaného priestupku, za ktorý bola odsúdenému uložená bloková pokuta vo výške 10 €.“

18. Ústavný súd sa oboznámil aj s relevantnou právnou úpravou, ktorá bola konajúcimi súdmi v právnej veci sťažovateľa aplikovaná:

Podľa ustanovenia § 69 ods. 1 Trestného zákona po výkone polovice trestu zákazu činnosti môže súd podmiennečne upustiť od výkonu jeho zvyšku, ak odsúdený v čase výkonu trestu spôsobom svojho života preukázal, že ďalší výkon tohto trestu už nie je potrebný.

Podľa ustanovenia § 84 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) za priestupok možno uložiť pokutu v blokovom konaní, ak je priestupok spoľahlivo zistený a obvinený z priestupku je ochotný pokutu zaplatiť. Podľa ustanovenia § 84 ods. 3 citovaného zákona proti blokovému konaniu sa nemožno odvolať, nemožno ho obnoviť ani preskúmať mimo odvolacieho konania.

Podľa ustanovenia § 22 ods. 1 písm. l) zákona o priestupkoch priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným konaním, ako sa uvádza v písmenách a) až k), poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Podľa ustanovenia § 8 ods. 1 zákona o cestnej premávke osoba sediaca na sedadle povinne vybavenom bezpečnostným pásom alebo iným zadržiavacím zariadením je povinná toto zariadenie použiť (okrem zákonom vymedzených prípadov).

Podľa ustanovenia § 98 ods. 1 písm. e) zákona o cestnej premávke držiteľ vodičského preukazu je povinný odovzdať orgánu Policajného zboru vodičský preukaz do siedmich dní odo dňa jeho zadržania podľa § 70 ods. 5 citovaného zákona (ak vodič nepredložil policajtovi ku kontrole vodičský preukaz, bolo mu vydané potvrdenie o jeho zadržaní, pričom vydaním potvrdenia sa považuje vodičský preukaz za zadržaný, aj keď tento nebol policajtovi na mieste predložený).

19. Z východiskovej právnej úpravy aplikovanej v právnej veci sťažovateľa (§ 69 ods. 1 Trestného zákona) vyplýva, že predpokladom pre podmiennečné upustenie od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti je okrem uplynutia zákonom ustanovenej doby výkonu tohto trestu aj skutočnosť, že odsúdený v čase výkonu tohto trestu spôsobom svojho života preukázal, že ďalší výkon trestu zákazu činnosti už nie je potrebný. Oba konajúce súdy dospeli vo svojich rozhodnutiach k zhodného záveru, že sťažovateľ druhú z uvedených podmienok nesplnil, keď v tomto kontexte, vychádzajúc zo svojich skutkových zistení, konštatovali, že sa v posudzovanej dobe sťažovateľ dopustil jednak priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, jednak porušenia ďalšej povinnosti vyplývajúcej

mu zo zákona o cestnej premávke. Konajúce súdy pri tom zdôraznili, že uložený trest zákazu činnosti mal viesť odsúdeného k dodržiavaniu všetkých predpisov o cestnej premávke, nielen tých, ktoré sú spojené s vedením motorového vozidla.

20. Vychádzajúc z informácií uvedených v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto uznesenia, bez toho, aby bolo potrebné tieto informácie ďalej analyzovať, keďže sú podľa názoru ústavného súdu samy osebe dostatočne výpovedné, čo sa týka zodpovedania otázky, či sťažovateľ spôsobom svojho života preukázal, že ďalší výkon trestu zákazu činnosti už nie je v jeho prípade potrebný, ústavný súd konštatuje ústavnú konformnosť odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu. Ústavný súd je toho názoru, že sa v ňom krajský súd náležite vysporiadal s argumentáciou sťažnosti sťažovateľa a riadne vysvetlil dôvody pre jej zamietnutie. Odpoveď krajského súdu na jednotlivé v sťažnosti vymedzené námietky sťažovateľa hodnotí ústavný súd ako vyčerpávajúcu, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre kvalitné odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu a zároveň súladné s podstatou a zmyslom aplikovaných právnych noriem (pozri bod 18 odôvodnenia tohto uznesenia).

21. Ústavný súd sa tak v žiadnom prípade nemôže stotožniť so stanoviskom sťažovateľa, ktoré v ústavnej sťažnosti predostrel, a síce s jeho tvrdením, že krajský súd posúdil skutkový stav jeho právnej veci formalisticky a nenáležite. Odôvodnenie namietaného uznesenia krajského súdu v spojení s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia svedčí o pravom opaku.

22. Pokiaľ ide o priestupok sťažovateľa prejednaný v blokovom konaní, ktorý konajúce súdy zohľadnili pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa v jeho neprospech, jeho spáchanie je nespochybniteľne potvrdené výsledkom blokového konania – uložením pokuty. Blokované konanie sa totiž uplatňuje v prípadoch, keď je priestupok spoľahlivo zistený, nestačí napomenutie a páchatel' priestupku je ochotný zaplatiť pokutu hneď na mieste alebo prevziať pokutový blok a zaplatiť ju následne. Sťažovateľ mohol spáchanie priestupku spochybňovať a „potenciálne“ spochybniť len jediným spôsobom, a to nesúhlasom s blokovým prejednaním priestupku a voľbou jeho prejednaní obvyklým

spôsobom, t. j. v klasickom správnom konaní, prípadne v rozkaznom konaní, čo však neurobil. Pokiaľ ide o porušenie ďalšej povinnosti zo strany sťažovateľa, ktorú konajúce súdy zohľadnili v jeho neprospech, je na prvý pohľad zjavné, že ide o povinnosť jasne vyplývajúcu z normatívneho právneho aktu, ktorej nesplnenie preukazuje celkom zřejmý skutkový stav.

23. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

24. S ohľadom na všetky uvedené závery bolo o ústavnej sťažnosti sťažovateľa potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2019